

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoPr/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718203151
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8718203151.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: MEDICPRODUCT, a. s., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré mesto, Zámocká 30, IČO: 31 630 081 zastúpeného JUDr. Rastislavom Stašákom, advokátom so sídlom advokátska kancelária 17. novembra 14, Stará Ľubovňa proti žalovaným: X. F. C., W.. XX.XX.XXXX, F. H. XX, XXX XX T., zastúpená JUDr. Slavomírou Huszthyovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Za amfiteátrom 10, X. K.. T. C., W.. XX.XX.XXXX, F. Q. X, XXX XX T., X. Y.. I. C., W.. XX.XX.XXXX, F. H. XX, XXX XX T., o zaplatenie 15.754,33 eur s príslušenstvom, o vzájomnej žalobe, o zaplatenie 11 390,42 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 12.07.2019, č. k. 20CPr17/2018-254 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. v zamietavej časti a vo výroku III. o trovách konania.
- II. Priznáva žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd konania v časti o zaplatenie sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom z a s t a v u j e a vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

II. Žalobu žalobcu Y. T. C., Z.. proti žalovanému MEDICPRODUCT, a.s., o zaplatenie sumy 11.390,42 eur s prísl. súd v y l u č u j e na samostatné konanie.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo rozsahu 100%, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením“.

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 42 ods. 1, § 59 ods. 1, § 222 ods. 1, 2, 3, 6 zákona č. 311/2001 Z. z., Zákonníka práce, § 144, § 145 ods. 1, § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia bezdôvodného obohatenia, ktoré právne odôvodnil v zmysle ust. § 222 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce z dôvodu, že žalovanému vyplatil odchodné a odstupné vo výške 15.754,33 eur z titulu skončenia pracovného pomeru dohodou, ktorý právny úkon bol následne vyhlásený súdom za neplatný. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a poukázal, že žalobca už pri prvom rozhodnutí súdu o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru musel mať vedomosť o tom, že žalovanému plnil z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, ktorá skutočnosť má vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Žalovaný potvrdil, že dňa 13.04.2012 v súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru mu žalobca plnil platbu

v celkovej výške 25.329,38 eur pozostávajúcu z jednotlivých zložiek mzdy, náhrady za nevyčerpanú dovolenku, odstupné vo výške 10.502,89 eur a odchodné vo výške 5.251,44 eur, pričom odchodné a odstupné žalovanému nebolo vyplatené v celkovej výške, nakoľko žalobca toto plnenie znížil o povinné odvody a daň. Podaním doručeným súdu dňa 31.08.2018 žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť.

4. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol dňa XX.XX.XXXX pracovnoprávny vzťah v zmysle pracovnej zmluvy, na základe ktorej bol žalovaný u žalobcu prijatý do pracovného pomeru na pozíciu manažéra. Strany sporu podpísali dohodu o skončení pracovného pomeru dňa 23.03.2012, na základe ktorej mal pracovný pomer žalovaného u žalobcu skončiť dohodou ku dňu 31.03.2012. V súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru žalobca dňa 13.04.2012 vyplatil žalovanému odstupné a odchodné vo výške 15.754,33 eur. Dňa 24.05.2012 žalovaný podal na súde žalobu o určenie neplatnosti výpovede a tiež žalobu o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 09.12.2014, č. k. 12Cpr/11/2012-209 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.07.2016, č. k. 18CoPr/2/2016-355 bolo určené, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.03.2012 je neplatná a rozsudok nadobudol právoplatnosť 31.08.2016. Zároveň rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 28.05.2013, č. k. 12CPr/12/2012-209 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.05.2014 sp. zn. 6CoPr/1/2014 súd určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná oznámením zo dňa 23.03.2012 je neplatná. Výzvou zo dňa 10.05.2018 žalobca žalovaného vyzval na úhradu sumy 15.754,33 eur titulom neplatne vyplateného odstupného a odchodného v lehote 7 dní od dňa doručenia výzvy. Zo strany žalovaného k úhrade tejto sumy nedošlo.

5. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd uzavrel, že žalobca sa v predmetnom konaní od žalovaného domáha vydania bezdôvodného obohatenia formou peňažného plnenia, ktoré medzi stranami sporu vzniklo v rámci pracovnoprávneho vzťahu. Vzhľadom na to, že žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, súd sa prednostne touto námietkou zaoberal a dospel k záveru, že na posúdenie dôvodnosti nároku a na posúdenie plynutia premlčacej doby je potrebné aplikovať ust. § 222 Zákonníka práce ako lex specialis. Skonštatoval, že na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane zamestnanca spočívajúceho v peňažnom plnení, zákonodarcu v ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, ustanovil osobitnú trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá začína plynúť od výplaty peňažných prostriedkov. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane zamestnanca ako slabšej strany v pracovnoprávnom vzťahu, zákon viaže na splnenie aj ďalších predpokladov. Vrátenie neprávom vyplatených peňažných prostriedkov môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať iba vtedy, ak zamestnanec vedel alebo musel vzhľadom na okolnosti predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, pričom tento nárok musí u zamestnanca zamestnávateľ uplatniť v lehote troch rokov od ich výplaty. Z citovaného ustanovenia zároveň vyplýva, že nárok zamestnávateľa na vrátenie peňažného plnenia od zamestnanca závisí od dobromyseľnosti zamestnanca, t. j. či zamestnanec vedel alebo musel z okolnosti predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené ako aj skutočnosti či zamestnanec získal bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu alebo na základe neplatného právneho úkonu. Posúdenie dobromyseľnosti zamestnanca v každej jednej veci závisí od posúdenia konkrétnych okolností každého jedného prípadu.

6. Súd v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiac ich vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na predmet sporu, hospodárnosť konania a ich dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal existenciu ani dôvodnosť uplatneného nároku, ktorý je aj premlčaný. Na strane žalovaného ako zamestnanca prijatím finančných prostriedkov (odstupné a odchodné) došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, avšak žalobca nepreukázal, že v čase vyplatenia žalobcom požadovaných finančných prostriedkov žalovaný nebol dobromyseľný v tom, že mu toto peňažné plnenie patrí. Finančné prostriedky titulom odchodného a odstupného boli žalovanému poukázané dňa 13.04.2012, teda pred podaním žaloby o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru. V čase prijatia týchto finančných prostriedkov žalovaný bol dobromyseľný v tom, že mu odstupné a odchodné v súvislosti so skončením pracovného pomeru dohodou patrí a pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal (dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu), že pri prijatí peňažného plnenia nebol žalovaný dobromyseľný, žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Pokiaľ ide o žalovaný vznesenú námietku premlčania, súd skonštatoval, že v zmysle ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce platí, že vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel, alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty. Citované ustanovenie predstavuje špeciálnu právnu úpravu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v prijatí peňažného plnenia zamestnancom. Špeciálnosť tejto právnej úpravy spočíva v dvoch osobitostiach, a to:

a) dobromyseľnosť zamestnanca, ktorú musí preukázať zamestnávateľ,

b) výlučná aplikácia objektívnej trojročnej premlčacej lehoty, plynúcej od momentu vyplatenia peňažného plnenia zamestnancom.

V tomto smere súd mal nepochybne za preukázané, že odstupné a odchodné bolo žalovanému vyplatené prevodom na účet dňa 13.04.2012, čo znamená, že trojročná lehota na vrátenie vyplatených súm začala plynúť nasledujúcim dňom po vyplatení, t. j. najskôr dňom 14.04.2012 a uplynula dňom 14.04.2015. Keďže žaloba zo strany žalobcu bola na súde podaná až dňa 15.06.2018, stalo sa tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby, čo znamená, že súd nemohol žalobcovi premlčané právo priznať. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.993,31 eur s príslušenstvom zastavil, nakoľko žalobca v priebehu konania v tejto časti zobral žalobu späť. V prevyšujúcej časti žalobcom uplatnený nárok súd ako nedôvodný z dôvodu premlčania zamietol. Žalovaný v priebehu konania uplatnil vzájomnou žalobou nárok proti žalobcovi o zaplatenie sumy 11.390,42 eur s príslušenstvom, s prihliadnutím na procesnú rýchlosť a hospodárnosť konania súd v zmysle ust. § 166 ods. 2 CSP, vylúčil tento nárok žalovaného proti žalobcovi na samostatné konanie.

8. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi.

9. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom I. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ súd posúdil nárok žalobcu za premlčaný s poukazom na ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, rozhodnutie súdu považuje za prekvapivé, nepredvídateľné, pretože nebol v konaní oboznámený s možnosťou takéhoto právneho posúdenia veci, nemal možnosť sa k nemu vyjadriť a žalovaný svoju námietku premlčania týmto ustanovením neodôvodňoval. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, ale s poukazom na ust. § 100 ods. 1 a § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Preto je zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie nesplnil zákonom uloženú povinnosť postupovať v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP v dôsledku čoho vydal pre žalobcu nepredvídateľné a prekvapivé rozhodnutie, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Žalobca počas konania ani pri predbežnom prejednaní sporu nebol oboznámený s možnosťou posúdenia premlčania uplatneného nároku podľa ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce. V rámci celého konania, ako aj predbežného prejednanie sporu bola riešená otázka premlčania iba s poukazom na ust. § 100 ods. 1 a ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to v časti ustálenia začiatku plynutia premlčacej lehoty. Žalovaný s poukazom na to, že rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 12CPr/11/2012, ktorým bola vyhlásená dohoda o skončení pracovného pomeru za neplatnú nadobudol (prvýkrát) právoplatnosť a vykonateľnosť 03.09.2015, tvrdil, že žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok na súde po 03.09.2015, kedy sa dozvedel, že došlo k nesplatenému skončeniu pracovného pomeru. K tomu žalobca tvrdil, že rozsudok o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru nadobudol právoplatnosť až 31.08.2016, čo znamená, že až od tohto dátumu začala plynúť dvojročná premlčacia lehota, ktorá do podania žaloby na súde neuplynula. Keďže súd prvej inštancie počas konania a počas predbežného prejednanie sporu v rozpore s ust. § 181 ods. 2 CSP neoboznámil strany svojim predbežným právnym posúdením veci - premlčaním aj uplatneného nároku podľa ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, žalobcovi znemožnil vyjadriť sa k takémuto právnemu posúdeniu veci. Žalobca za začiatok plynutia premlčacej lehoty považoval dátum 31.08.2016, t. j. dátum konečnej (druhej) právoplatnosti rozsudku, ktorým bola vyhlásená dohoda o skončení pracovného pomeru za neplatnú. Po prvej právoplatnosti rozhodnutia súdu sa žalobca dovolaním dovolal na Najvyššom súde zrušenia rozsudku odvolacieho súdu, v dôsledku čoho rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola vyhlásená dohoda o skončení pracovného pomeru dohodou za

neplatnú nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť až 31.08.2016. Žalovaný sa v priebehu konania ani náznakom nevyjadril v tom smere, že by premlčacia lehota mala začať plynúť okamihom vyplatenia peňažných plnení zo strany žalobcu. Preto žalobcovi nie je zrejmé z čoho súd vyvodil, že žalovaný sa dovoľáva premlčania podľa ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce. Súd nevysvetlil, prečo sa zaoberal námietkou premlčania s poukazom na ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, keď žalovaný v tomto smere námietku premlčania nevzniesol, čím sa rozhodnutie súdu stáva zmätočné a nepreskúmateľné. V predmetnej veci žalovaný síce vzniesol námietku premlčania s uvedením konkrétnej argumentácie prečo považuje pohľadávku za premlčanú, pričom súd prvej inštancie na námietku premlčania prihliadol na základe svojej vlastnej právnej argumentácie úplne odlišnej od právnej argumentácie žalovaného voči ktorej žalobca nemal možnosť sa vyjadriť. Takéto konanie súdu je preto postihnuté aj inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej poukázal na to, že dohoda o skončení pracovného pomeru bola súdom vyhlásená za neplatnú z dôvodu nezahodý vôle žalovaného s jeho prejavom vyjadreným v dohode o skončení pracovného pomeru, čo znamená, že v čase vyplatenia finančných prostriedkov žalovaný nebol dobromyseľný v tom, že mu peňažné plnenie patrí. Ak uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru nebolo v súlade so skutočnou vôľou žalovaného a z toho dôvodu žalovaný považoval dohodu o skončení pracovného pomeru za neplatnú, pričom dňa 24.05.2012 podal na súd žalobu o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, je zrejmé, že žalovaný z okolností veci musel predpokladať, že mu peňažné plnenia vyplatené na základe uzatvorenej dohody nepatria a že ich bude musieť vrátiť. Žalovaný teda už v momente podpísania dohody o skončení pracovného pomeru musel vedieť, že neprejavuje svoju skutočnú vôľu a že ak mu žalovaný poukáže finančné prostriedky z takejto dohody a on podá žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bude musieť v prípade úspechu prijaté plnenie na základe dohody o skončení pracovného pomeru vrátiť. Žalovaný tak nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu vyplatené peňažné plnenia s istotou, skutočne patria. S poukazom na uvedené odvolateľ je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že žalovaný nebol dobromyseľný v tom, že v čase vyplatenia finančných prostriedkov mu tieto patria. V prejednávanej veci bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že žalovaný sa voči žalobcovi domáha v predmetnom konaní vzájomnou žalobou vyplatenia odstupného a odchodného v súvislosti s dohodou o skončení pracovného pomeru uzavretou medzi stranami sporu dňa 20.04.2018. Teda žalovaný si voči žalobcovi uplatňuje vyplatenie odchodného a odstupného aj napriek tomu, že si je vedomý, že odchodné aj odstupné mu už bolo vyplatené na základe neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.03.2012. Navrhol, aby odvolací súd v súlade s ust. § 389 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že argumentácia súdu obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je presvedčivá a závery súdu sú prijateľné, racionálne a spravodlivé. Súd dostatočne a vyčerpávajúco uviedol svoje stanovisko k skutkovým tvrdeniam a k navrhovaným dôkazom, tiež oznámil svoje predbežné právne posúdenie už na pojednávaní konanom dňa 23.04.2019 a práve na základe toho strany sporu prejavili snahu pokúsiť sa o mimosúdnu dohodu. Napadnuté rozhodnutie svojim odôvodnením zodpovedá predbežnému právnomu posúdeniu veci súdom, a preto ho nemožno považovať za prekvapivé. Aj preto žalovaný už na prvom pojednávaní navrhol, aby žalobca netrval na podanej žalobe s tým, že aj žalovaný ustúpi od svojich vzájomnou žalobou uplatnených nárokov. K námietke žalobcu o aplikácii iného zákonného ustanovenia súdom (ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce) pre vznesenú námietku premlčania oproti žalovaným citovaným ustanoveniam Občianskeho zákonníka poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa uvádza, že súd nie je viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (napr. rozhodnutie 5Cdo/196/2009 z 22.09.2010, 4Mcd/15/2010 z 27.07.2011, 7Cdo/25/2018 z 29.11.2018 a 2Cdo/174/2018). Náležitosti námietky premlčania nie sú stanovené v žiadnom právnom predpise. Žalovaným vznesená námietka premlčania bola učená slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne; smerovala k nároku uplatneného v žalobe, a preto nie je dôvod spochybňovať jej jednoznačnosť a určitosť. Navyiac, žalobca v odvolaní neuviedol vyčerpávajúce a logické argumenty proti použitiu ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce na danú vec. Jeho výhrady týkajúce sa aplikácie citovaného ustanovenia v spojení s tvrdením o nesplnení povinnosti súdu zakotvenej v ust. § 181 ods. 2 CSP sa javia ako absurdné a účelové s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ by súd vyhovel obrane žalobcu, bolo by to v rozpore so zákazom zneužitia práva zakotveným v čl. 5 CSP. Úplne nezmyselne vyznieva odvolacia námietka žalobcu o nedostatku dobromyseľnosti žalovaného pri prijatí plnenia odchodného a

odstupného. Podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru nemôže zakladať vedomosť alebo predpoklad žalovaného, že tieto plnenia boli nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Žalobca v neskoršom texte odvolania sám vyvracia tento svoj názor, keď tvrdí, že v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dôvodne predpokladal, že bude úspešný. Tieto navzájom si odporujúce tvrdenia žalobcu nie je možné považovať za unesenie dôkazného bremena. Udalosti v súvislosti so skončením pracovného pomeru žalovaného u žalobcu vrátane výplaty odchodného a odstupného prebehli v rýchlom časovom slede. V čase prijatia platby, žalovaný nemal dôvod pochybovať o správnosti určenia platby, rovnako žalovaný pochopil, že skončenie pracovného pomeru je definitívne. Až následne svoju situáciu konzultoval s právnikmi, ktorí mu vysvetlili možnosť uplatniť svoje práva na súde, zároveň ho upozornili aj na predpokladaný neúspech v konaní o skončenie pracovného pomeru. Napriek tomu sa žalovaný rozhodol brániť sa voči skončeniu pracovného pomeru výpoveďou a dohodou, podaním žaloby a očakával, ako vec súd posúdi. Žalobu teda podal s vedomím rizika, že zrejme nebude v konaní úspešný, navyše žalobca mu následne doručil aj okamžité skončenie pracovného pomeru, čo ešte viac skomplikovalo jeho pozíciu. Vznesením námietky premlčania v predmetnom konaní žalovaný nesledoval cieľ poškodiť žalobcu, použil ju podporne ako svoju obranu za situácie, keď žalobca neplnil svoje záväzky voči žalovanému, najmä nároky na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru z roku 2012 a vyplatenie odchodného a odstupného po skončení pracovného pomeru v roku 2018. Pokiaľ žalovaný v konaní vzájomnou žalobou uplatnil nároky na vyplatenie súm odchodného a odstupného v dôsledku skončenia pracovného pomeru so žalobcom v roku 2018, reagoval tak na obranu žalobcu o nemožnosti započítania vzájomných pohľadávok v pracovnom práve a nebyť žaloby podanej žalobcom, netrval by na týchto nárokoch, ktoré uplatnil vzájomnou žalobou. Navyac doposiaľ žalobca žalovanému nesplnil ani platobné povinnosti uložené mu právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.06.2019, č. k. 20CoPr/5/2019 a ani právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 25.02.2019.

11. Žalobca v duplike k odvolaniu uviedol, že zotráva na svojej argumentácii, že pokiaľ súd nesplnil zákonom uloženú povinnosť postupovať v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho vydal pre neho nepredvídateľné a prekvapivé rozhodnutie, odňal mu tým možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý proces. Zdôraznil, že žalovaný v konaní písomne ani ústne na pojednávaní nevzniesol námietku premlčania s poukazom na ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce a v tomto smere žalovaný ani žiadnym spôsobom neargumentoval. Súhlasí s názorom žalovaného, že súd nemôže byť striktnie viazaný predbežným právnym posúdením veci oznámením stranám na prvom pojednávaní, avšak je toho názoru, že ak súd vidí určitú otázku úplne inak ako strany a chce vec právne posúdiť v rozpore s argumentáciou vznesenou stranami konania, mal by dať možnosť stranám konania aspoň oboznámiť sa s možnosťou takéhoto iného právneho posúdenia veci, aby strany konania mali možnosť sa k nemu vyjadriť. Len tak môže byť rozhodnutie súdu predvídateľné. Zdôraznil, že v rámci celého konania ako aj predbežného prejednania sporu bola riešená otázka premlčania iba s poukazom na ust. § 100 ods. 1 a § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto svojím postupom znemožnil žalobcovi vyjadriť sa k právnemu posúdeniu veci z pohľadu ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce. Žalovaný vo vznesenej námietke premlčania vôbec neuviedol, žeby považoval nárok žalobcu za premlčaný z dôvodu, že uplynuli tri roky od vyplatenia odstupného a odchodného, a preto žalobca nemal možnosť ani argumentovať voči takejto námietke premlčania. Pokiaľ ide o otázku tvrdenej dobromyseľnosti, odvolateľ zdôraznil, že skutočnosť, že žalovaný nemohol vedieť, ako súdny spor ohľadom neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru dopadne, nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie jeho dobromyseľnosti pri prijímaní plnenia na základe dohody o skončení pracovného pomeru. V podanom odvolaní žalobca jasne formuloval okamih, kedy musel žalovaný prinajmenšom vedieť, že mu finančné prostriedky z dohody o skončení pracovného pomeru nepatria a týmto okamihom bol samotný podpis dohody o skončení pracovného pomeru. Ak uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru nebolo v súlade so skutočnou vôľou žalovaného a z toho dôvodu žalovaný považoval dohodu o skončení pracovného pomeru za neplatnú, je zrejme, že žalovaný už v čase podpísania dohody o skončení pracovného pomeru vedel, prinajmenšom z okolnosti musel predpokladať, že mu peňažné plnenia nepatria. Rovnako tvrdenia žalovaného, že vznesenou námietkou premlčania nesledoval cieľ poškodiť žalobcu vyznievajú v kontexte z jeho predchádzajúceho konania a jeho výziev na vyplatenie odstupného a odchodného v dôsledku skončenia pracovného pomeru v roku 2018 ako účelové. Opätovne navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Podaním žalobcu doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.06.2020, t. j. v rámci odvolacieho konania, bola súdu oznámená skutočnosť, že žalovaný Y. T. C. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Žalobca si preto

svoju pohľadávku voči žalovanému ako poručiteľovi prihlásil do pasív dedičstva a oznámením zo dňa 18.12.2019 bolo žalobcovi zo strany R. R. Y., súdneho komisára oznámené, že žalobcom prihlásené pohľadávky neboli dedičmi uznané a dedičmi boli označené ako sporné. Preto navrhol, aby súd v súlade s ust. § 63 ods. 2 CSP vydal uznesenie o pokračovaní v predmetnom konaní s dedičmi žalovaného, a to F. C., manželkou a K. T. C. a I. C., synmi poručiteľa. Uznesením zo dňa 6. júla 2020, č. k. 20CPr17/2018-368 súd rozhodol o pokračovaní v konaní o žalobe s právnymi nástupcami žalovaného. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22.08.2020.

13. Žalovaná v 1.rade podaním zo dňa 24. 10. 2020 v odvolacej duplike navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že súd rozhodol správne, keď žalobu na základe vznesenej námietky premlčania zamietol. Vrátenie neprávom vyplatených súm môže podľa ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. V tejto súvislosti nemôže ostať bez povšimnutia, že žalobca v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nesplnil povinnosť tvrdenia o nedobromyseľnosti pôvodného žalovaného a neunesol tým ani dôkazné bremeno. Tieto povinnosti zaťažovali práve žalobcu. O nedobromyseľnosti pôvodného žalovaného sa žalobca začal zmieňovať až v odvolacom konaní. Preto má žalovaná za to, že žalobca nesplnil povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku včas. Opomenutie tejto povinnosti žalobcu nie je možné zhojiť jeho hypotetickými úvahami v rámci odvolacieho konania a nutne musí viesť k jeho procesnému neúspechu. Pôvodný žalovaný mal snahu dohodnúť sa so žalobcom a predísť tak zbytočnému súdному sporu. Po doručení predmetnej žaloby sa pokúsil započítať pohľadávky (jednostranný zápočet pohľadávok z 22.07.2018) a hospodárne tak ukončiť súdne konanie s čím žalobca nesúhlasil. V záujme lepšej vyjednávacej pozície voči žalobcovi a tiež v záujme predísť právnomu následku neuplatnenia práva v premlčacej dobe, uplatnil žalovaný dňa 02.11.2018 svoje nároky voči žalobcovi vzájomnou žalobou. Po pojednávaní dňa 23.04.2019 žalovaný opätovne navrhol žalobcovi mimosúdne vysporiadanie nárokov s návrhom, aby obidve sporové strany ustúpili zo svojich nárokov a navrhli zastavenie konania. Ak si pôvodný žalovaný uplatnil voči žalobcovi nároky zo skončenia pracovného pomeru na základe dohody z 20.04.2018, reagoval tak iba na požiadavky žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom, aby vzájomné pohľadávky zanikli a stranám nevznikli zbytočné náklady na trovy konania. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP. Práve na základe stanoviska súdu a jeho predbežného právneho posúdenia bolo pojednávanie odročené za účelom rokovania sporových strán o mimosúdnej dohode. V týchto rokovaniach bol žalobca úplne pasívny. Ani následne v konaní nepredložil potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti ním uplatneného nároku. Žalobca nemôže očakávať úspech v konaní zneužívaním procesných noriem v spojení s nepochopením záverov súdu oznámených na prvom pojednávaní. Pokiaľ súd prvej inštancie okrem iného sporové strany oboznámil, že vec bude posudzovať aj podľa ustanovení o premlčaní, splnil si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 181 ods. 2 CSP. Od tohto svojho predbežného právneho posúdenia veci sa súd neodklonil ani v následne vydanom rozhodnutí vo veci samej. Odvolací súd by mal preto prihliadnuť na tieto okolnosti pri posudzovaní primeranosti postihu voči žalobcovi priznaním účinkov premlčania. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozpor s dobrými mravmi, tento vyznieva zvlášť cynicky, keď na zhoršení zdravotného stavu pôvodného žalovaného sa podpísalo práve konanie žalobcu spočívajúce v nezákonnom skončení pracovného pomeru, vydaním zákazu jeho vstupu do prevádzkových priestorov a tým aj znemožnením pokračovať mu v jeho vedeckej práci, znemožnením výkonu jeho akcionárskych práv, ktoré skutočnosťou sú predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21Cb/403/2015. Žalobca do dnešného dňa nezaplatil ani len z časti povinnosti uložené mu právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.06.2019 sp. zn. 20CoPr/5/2019 a právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 25.02.2019 o uložení povinnosti zaplatiť pôvodnému žalovanému nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej päť dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivé súdne konanie, nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci, teda to, či súdu prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/78/05).

17. K námietke nesplnenia procesných podmienok odvolací súd uvádza, že procesné podmienky, sú vo svojej podstate podmienky konania, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. V teórii civilného práva sa tieto podmienky kategorizujú do štyroch skupín, a to vecné procesné podmienky (žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu), podmienky na strane účastníkov/strán sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom, riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky (res iudicata). Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu, a to počas celého priebehu konania, s výnimkou skúmania podmienky všeobecnej miestnej a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber, ktoré súd skúma len na námietku žalovaného, a to pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. V prípade, ak súd zistí nedostatky v procesných podmienkach, musí skúmať, či sú tieto nedostatky odstrániteľné alebo neodstrániteľné. O odstrániteľné nedostatky v procesných podmienkach ide vtedy, ak sa súd po ich zistení pokúsi tieto odstrániť, či už vlastným postupom alebo výzvou tej sporovej strane, na ktorej tento nedostatok vznikol. V prípade, ak ide o neodstrániteľné nedostatky v procesných podmienkach, alebo ak nedošlo k odstráneniu odstrániteľného nedostatku procesnej podmienky, je dôvod na zastavenie konania. V prípade, ak súd vec prejednal a rozhodol aj napriek uvedenému nedostatku, potom konanie trpí vadou nesplnenia procesných podmienok. Odvolací súd nezistil naplnenie tohto odvolacieho dôvodu.

18. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane

rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za to, že ani k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

20. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

21. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

22. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v prejednávanej veci nemal pochybnosti a strany sporu túto otázku ani nerozporovali, že žalobca ako zamestnávateľ plnil pôvodnému žalovanému, t. j. svojmu zamestnancovi platbu odstupného a odchodného v súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru z 23.03.2012, pričom platbu žalobca poukázal na bankový účet žalovaného. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 09.12.2014, č. k. 12CPr/11/2012-2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.07.2016, č. k. 18CoPr/2/2016-355 bolo určené, že dohoda o skončení pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným s dátumom 23.03.2012 je neplatná. V konaní nebolo sporné, že dňa 13.04.2012 žalobca v súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 23.03.2012 poukázal na bankový účet pôvodného žalovaného platbu, ktorá okrem iného predstavovala vyplatené odstupné vo výške 10 502,89 eura a platbu vo výške 5.251,44 eura, ktorá predstavovala vyplatené odchodné.

23. V predmetnom konaní sa žalobca vo vzťahu k žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok už v podanej žalobe po právnej stránke odôvodnil podľa ust. § 222 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce. Tvrdil, že žalovaný ako zamestnanec prijal výplatu odstupného a odchodného, ktoré mu žalobca ako zamestnávateľ vyplatil dňa 13.04.2012 na jeho bankový účet v súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru z 23.03.2012. Keďže dohoda o skončení pracovného pomeru bola súdnym rozhodnutím vyhlásená za neplatnú (rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť 31.08.2016), pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným neskončil, naďalej trvá, a preto žalovaný ako zamestnanec získal prijatím vyplateného odstupného a odchodného na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vrátiť.

24. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že bezdôvodné obohatenie v podobe získania majetkového prospechu z plnenia z neplatného právneho úkonu, resp. plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol znamená, že v čase poskytnutia plnenia právny úkon formálne existoval, ale vykazuje vady, ktoré spôsobili jeho neplatnosť, resp., že existujúci právny úkon odpadol. Významným prejavom ochrannej funkcie pracovného práva je ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, ktoré definuje nárok zamestnávateľa na vrátenie neprávom vyplatených peňažných súm. V zmysle citovaného ustanovenia zamestnanec je povinný vrátiť neprávom vyplatené sumy za predpokladu, že vedel alebo musel z okolností veci predpokladať, že ide o sumy nesprávne alebo omylom vyplatené, pričom lehota na vrátenie peňažných prostriedkov je na rozdiel od všeobecnej subjektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia trojročná a začína plynúť od momentu ich výplaty. Špeciálnosť tejto právnej úpravy teda spočíva v dvoch osobitostiach, a to: a) dobromyseľnosť zamestnanca, ktorú musí zamestnávateľ preukázať, b) výlučná aplikácia objektívnej trojročnej lehoty plynúcej od momentu vyplatenia peňažného plnenia zamestnancovi.

25. Pokiaľ ide o prvú osobitosť ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, t. j. dobromyseľnosť zamestnanca, žalobca v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie nesplnil povinnosť tvrdenia o nedobromyseľnosti pôvodného žalovaného. Dôkazné bremeno v prejednávanej veci v tomto smere zaťažuje práve žalobcu ako zamestnávateľa, ktorý sa v konaní vo vzťahu k žalovanému ako zamestnancovi domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Bolo preto na žalobcovi preukázať, že pôvodný žalovaný vedel alebo z okolností musel predpokladať, že mu vyplatená suma odchodného a odstupného nepatrí. K otázke „dobromyseľnosti žalovaného“ žalobca tvrdil, že žalovaný už v čase podpisu dohody o skončení pracovného pomeru z 23.03.2012 musel vedieť, že neprejavuje skutočnú vôľu a že ak mu žalobca poskytne plnenie titulom odstupného a odchodného podá žalobu na súde o určenie neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru. Preto podľa žalobcu, žalovaný nemohol byť dobromyseľný, že mu peňažné plnenie od žalobcu patrí. K tomuto tvrdeniu žalobcu je nutné dodať, že žalovaný pri podaní žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dohodou nemohol poznať výsledok rozhodnutia súdu, a preto v čase prijatia plnenia nemohol predpokladať, že mu výplata odstupného a odchodného nepatrí. Inak povedané, mal za to, že pracovný pomer je skončený platne dohodou, preto v čase prijatia platieb nemal dôvod pochybovať o určení a výške odchodného a odstupného. Z tohto dôvodu je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že pri prijatí peňažného plnenia titulom vyplatenia odstupného a odchodného nebol žalovaný dobromyseľný.

26. Pokiaľ ide o druhú osobitosť ust. § 222 ods. 6 Zákonníka práce, t. j. výlučnú aplikáciu trojročnej premlčacej lehoty plynúcej od momentu vyplatenia peňažného plnenia, žalovaný už vo svojom prvom podaní (vyjadrenie k žalobe z 23.07.2018) vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a túto právnu skutočnosť tvrdil aj v priebehu celého konania. Na pojednávaní nariadenom na deň 08.07.2019 žalovaný uviedol cit.: „trvám na vznesenej námietke premlčania, mám za to, že došlo k premlčaniu uplatnenej pohľadávky“ (č. l. 249 - 252 spisu). V danom prípade odvolací súd má za to, že žalovaným vznesená námietka premlčania bola dostatočne určitá, zrozumiteľná a jednoznačná. Aj keď v písomnom vyjadrení k žalobe z 23.07.2018 pôvodný žalovaný uviedol, že námietku premlčania uplatňuje podľa ust. § 100 ods. 1 a § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v tejto súvislosti je potrebné poukázať na zásadu „iura novit curia“ (súd pozná zákon), čo znamená, že súd nebol viazaný právnym názorom strán sporu a správne vec posúdil podľa právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom prvej inštancie zistený skutkový stav dopadajú. Inak povedané bolo povinnosťou súdu posúdiť vznesenú námietku premlčaniu, a to bez ohľadu na to, ako ju žalovaný právne kvalifikoval.

27. V konaní nebolo sporné a vyplýva to zo samotnej žaloby, že dňa 13.04.2012 žalobca v súvislosti s uzatvorenou dohodou o skončení pracovného pomeru poukázal na bankový účet žalovaného vedený v Československej obchodnej banke peňažné plnenie, pričom časť vo výške 10.502,89 eur z poukázanej platby predstavovalo vyplatené odstupné a časť vo výške 5.251,44 eur z poukázanej platby predstavovalo vyplatené odchodné. Teda dňom 13.04.2012, t. j. momentom vyplatenia peňažného plnenia začala plynúť trojročná objektívna lehota, ktorá uplynula 13.04.2015. Keďže žaloba bola na súde podaná až 15.06.2018, stalo sa tak po márnom uplynutí premlčacej lehoty. Z dôvodu, že žalobca na súde uplatnil premlčaný nárok a žalovaný sa v konaní premlčania dovolal, správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu vo výroku I. rozsudku zamietol.

28. So zreteľom na všetky tieto dôvody hodnotí odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny, a preto bol v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený postupom podľa § 387 CSP.

29. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak, plne úspešnými boli žalovaní, ktorým vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. O konkrétnej výške trov odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 1 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).